

едритѣ селди, а прѣзъ мартъ — дребнитѣ. Прѣзъ тѣзи мѣсеци селдитѣ излазятъ край брѣга, на морската поврѣхность, да си хвърлятъ хайвера. Тогава морската вода е почерняла отъ тъмнитѣ имъ гърбове.

Ако вѣтърътъ духа отъ брѣга къмъ морето, селдитѣ обръщатъ главитѣ си ерѣщу течението му и стоятъ така неподвижни дордѣ прѣстане. Ако ли течението иди отъ морето къмъ брѣга, тогава всичкитѣ селди си обръщатъ главитѣ къмъ морето и така чакатъ утихването на вѣтъра.

Случи ли се пѣкъ да не утихне вѣтърътъ, тогава тѣ се спусчатъ въ дълбочината на морето и тамъ хвърлятъ сѣмето си (хайверя), което не може да се излупи. Ето защо за идещата година ловитбата на селдитѣ бива слаба.

Когато селдитѣ сѣж покрай брѣга, риболовцитѣ излазятъ съ лодкитѣ си на ловъ за селди. Въ всѣка лодка рибаритѣ носятъ по-вече отъ тридесетъ мрѣжи, отъ ерѣдня голѣмина. Като напълнятъ лодката, излазятъ на брѣга и тамъ продаватъ селдитѣ на търговцитѣ, *на брой*, слѣдъ което се връщатъ наново въ морето за други селди.

Търговцитѣ, щомъ купятъ селдитѣ, веднага ги занасятъ въ широкия си магазинъ, къдѣто чакатъ много работници, повечето жени, съ остри ножчета въ рѣцѣ. Като стоварятъ рибитѣ, работниците имъ отрѣзватъ главитѣ, прѣчистватъ стомаха и червата и ги турятъ въ солена вода. Послѣ селдата я нареждатъ въ кади, или запечатватъ въ кутийки, съ дървено масло, и я разпращатъ за проданъ по разнитѣ части на свѣта.